

året, jf. § 65 i nævnte lov. Pengemarkedsforeninger er således obligationsbaserede foreninger.

Ved direkte køb af obligationer har personer fradrag for det vederlag, der betales for vedhængende eller godskrevne renter. Vederlaget fradrages ved indkomstopgørelsen for det indkomstår, hvor handlen afvikles. Køber skal til gengæld medregne de til vederlaget svarende vedhængende eller godskrevne renter ved indkomstopgørelsen for det indkomstår, hvori de forfalder til betaling.

I forhold til køb af investeringsbeviser i obligationsbaserede investeringsforeninger vil der kunne optræde samme mekanismer som ved køb af obligationer. Til en vis grad kan udlodningstidspunktet indvirke på kursen på investeringsbeviset. Typisk vil kurserne være høje umiddelbart før udlodningstidspunktet for derefter at falde igen, når udlodningen har fundet sted. Den højere kurs betyder, at investor, når købet sker kort før udlodningstidspunktet, i princippet betaler for den renteindtægt, der er optjent i investeringsforeningen siden sidste udlodning. Den del af den efterfølgende udlodning, der består af indtjente renter, er indkomstskattepligtig for investor. Selv om der ikke er et direkte fradrag for det »ekstra« vederlag som ved den direkte obligationsinvestering, vil investor dog blive stillet på samme måde som den direkte obligationskøber, såfremt investeringsbeviset senere afstås uden tab. Den nye køber vil skattefrit have kompenseret investor for den høje kurs, investor i sin tid betalte.

Problemet opstår, såfremt der sælges med tab, idet personer efter reglerne i aktieavancebeskatningslovens § 2 d ikke har fradragsret for tab, medmindre investeringsforeningen udelukkende investerer i fordringer i fremmed valuta. Ved investering i almindelige obligationsbaserede investeringsforeninger må dette dog anses for at være et lille problem, som investor relativt nemt kan planlægge sig ud af, idet der for investorer i disse foreninger typisk vil være tale om en investeringshorisont af en vis årrække.

Pengemarkedsforeninger er kendetegnet ved, at der er tale om foreninger, der investerer i korte papirer, hvilket også må forventes at influere på investorenes investeringshorisont. Det må således forventes, at investorenes investeringshorisont typisk vil være væsentligt kortere end ved investering i de almindelige obligationsbaserede investeringsforeninger. Derved kan den manglende fradragsret for personer komme til at indtage en væsentlig rolle, som samtidig risikerer at kunne få en negativ indvirkning på personers interesse i at købe beviser i pengemarkedsforeninger.

For at søge at modvirke disse mulige hindringer for etablering af pengemarkedsforeninger foreslås det, at

der indføres en adgang til at modregne tab ved afståelse af beviser i en pengemarkedsforening i den skattepligtige del af udlodningen fra pengemarkedsforeningen.

Tabet ved afståelse af investeringsbeviset vil bero på, at investor tidligere har betalt for den skattepligtige udlodning ved at have købt til en højere kurs. Tabet kan dog derudover bero på andre forhold. Ved at indføre en modregningsadgang og ikke et direkte tabsfradrag sikres det, at kun den del af tabet, der med rimelighed kan antages at skyldes en tidligere betaling for den skattepligtige udlodning, kan frågå. Hvis pengemarkedsforeningen har investeret i obligationer, der opfylder mindsterentekravet efter kursgevinstlovens § 38, jf. § 14, vil en del af optjeningen i foreningen bestå af skattefri kursgevinster. Denne del af indtjeningen kan også indvirke på kursen, hvorfor et direkte tabsfradrag vil kunne betyde fradrag for et tab, der relaterer sig til skattefri kursgevinster. Den skattepligtige del af udlodningen vil bestå af den optjente rente samt eventuelt kursgevinster, hvor der er investeret i obligationer, der ikke opfylder mindsterentekravet efter kursgevinstlovens § 38, jf. § 14. Den skattepligtige del af udlodningen vil skulle medregnes til kapitalindkomsten. Modregning af tab i den skattepligtige udlodning vil således betyde et fradrag i kapitalindkomsten svarende til, hvad der gælder for de tab, der ellers er fradrag for efter aktieavancebeskatningslovens § 2 d.

Da modregningsadgangen indføres med henvisning til den tætte sammenhæng mellem tab og udlodning og kun den skattepligtige del af udlodningen, foreslås det, at der alene kan blive tale om modregning i den første udlodning efter erhvervelsen af beviset og kun i den skattepligtige del. I forlængelse heraf foreslås det, at der kun kan blive tale om at modregne et realiseret tab på beviset, såfremt beviset afstås igen i det samme indkomstår, som udlodningen har fundet sted.

Endvidere foreslås det, at nedsættelsesadgangen skal være betinget af, at investeringsbeviset er omfattet af aktieavancebeskatningslovens § 2 d. Heri ligger, at pengemarkedsforeningen skal være en udloddende investeringsforening, og at pengemarkedsforeningen ikke må være rent aktiebaseret. Sidstnævnte krav er for så vidt allerede opfyldt via definitionen af en pengemarkedsforening.

For at sikre, at der ikke kan opnås fradrag to gange for samme tab, foreslås det endelig, at reglerne om modregning ikke finder anvendelse, såfremt tabet kan fradrages efter reglerne i aktieavancebeskatningslovens § 2 d, stk. 3, der omhandler tab ved afståelse af